

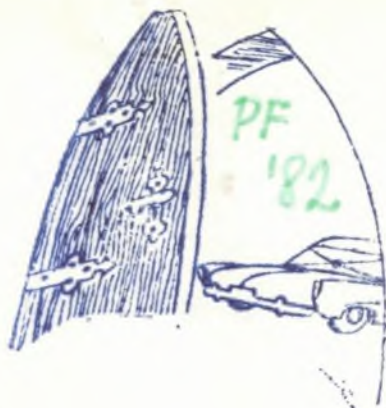
Mimořádné vydání

O T A

O R B I S

T R A N P U S

A K T U A L I T S

VÁNOČNÍ AŽ NOVOROČNÍ

1981 • 1982

Narozeno: prosinec 1981

BÍLÝ KEMP /Marko/

Bílý kemp
se známou vlajkou kouře
že jsme tu,
starý borevice
dostaly svatební šaty,
rány od blesků
obvázal šetrně sníh,
ve studánkách
neodráží se již
kus modrého nebe
s píseň potoka
zamrzla v tichu,
kroky křupou ve sněhu
a nad vším
visí bílý,
zasněžený slunce.

ZIMA PŘICHÁZÍ /Houla/

Co je to za zpěvy?
Co je to za krásu neznámou?
Natáhni uši, napni zrak a pozoruj.

To kmeny stromů kývají se větrem
To dřevo vrže únavou čekání
To barevný listí oddychuje blehem
To ptáci zvolna utichají
To rusalky si vyšly na paseku
To duchové se probudili
To náš báh Pajda zabrnkal si
To kytara mu prozpěvuje
To mravenci už mizej v zemi
To veverka tu hlavou vrtí
To pára z úst se trampům vznáší
To s kotlem grogu vítají jej
To všichni zalkli v posvátnosti
Te pozorují s úctou v očích
letošní
první sněh.

N O R M Á L N Í Z I M N Í R Á N O

Zastavil jsem na okraji lese, abych vykouřil dýmku, když přijelo to embéčko. Rodinka v zářivých větrovkách s jásotem sundávala se střechy dvoje sánky a začala ředit na mírném vršičku. "Copak, luftáci si spletli cestu nebo nezbylo na Tatry? To je teda novina, zimní víkend pod hřebenem...."

Pak udusali plac a rozložili jídelní kout. Už jsem chtěl jít pryč, když jsem si všiml flekatého psa. Soustředěně se plíšil proti větru a opatrně pokukoval po štanGLi salámu na okraji stolu. Ještě deset kroků. Ještě pět... Hele, támhle je další. Vyděšený výkřik a pes v mžiku zmizel za křovím.

Lidičky se hnali za ním. Na scénu nastoupil pes číslo dvě. Výsměšně našnul a takticky mířil na druhou stranu. Chvilí ho honili, pak je to přešlo. Ten se salámem mezitím pomalu zmizel v lese.

Pomalu jsem se zvedl a chtěl jít. Jen tak náhodou jsem narazil na stopy obou psů. Kupačivou jama nic nesežrali a běželi do lesů. Kapánek mě to zarazilo: copak tam dělají, tak daleko od lidí? Lesy v těchto dobách jsou až moc mrtvé. A ticho až bodá do uší. Toulal jsem se celý den a nikoho nepotkal. Až navečer jsem zahlídl dole v údolí Jarního potok oheň. Rychle jsem seběhla dolů. Uslyšel jsem kytaru tak jsem udělal pár kroků...

Pozdrav mi zamrznuv v zubech, dýmka vypadla do sněhu a já jen tupě zíral. Kolem ohně sedělo asi patnáct psů různých ras, barev a odlišností, jeden hrál na kytaru, čuvač pekł buřty, támhle byli ti dva a láčovali se ještě s jinými salámem a sborově knučeli jakousi píseň. Bernardýn vytěhl fajfku z huby, vyštěkl něco, co se podobalo pozdravu. Tak jsem jen neurčitě zavrčel v odpověď a sedl si mezi ně.

x x x

R I K I

- : Když v prosinci mrzne a sněží, úrodný rok nato běží /Z Vysočiny/

§ Lepší vánoce třskuté nežli tekuté.

/Z Podještědí/

LEGENDA O LEGENDĚ

/tak trochu na památku T.O. Forty Miles/

Tenhle příběh se stal před delší dobou. Bylo to, když ještě stály brdské chaloupky, na kterých se rodily trampské legendy. U zrodu jedné z nich jsem byl a rád bych vám vyprávěl, jak se to všechno stalo. Poslyšte:

Je leden, noc z pátku na sobotu, sníh vrže pod botou tak, že by přehlušil i pranostikou citovanýho skřivánka a my se pomalu prošlapáváme přes plešivecký suťáky, od Rejkovic, na Hadárnu. Jde to pomalu, ale po nějaké době tři baterky - já jí jako obvykle nemám - osvítil tlachoviště a val, za kterým je naše boudička.

"Tak zase doma," povídá Max. "doma je, ale dřív tu není žádný!", bručí nakvašeně Šlahoun bezvýsledně rochající okolo ohniště. "V boudě je taky prd," doplňuje mradostnou bilancí Ajnštajn. "všechno nám ty syčáci jinecký přes tejden spálili."

Nikomu z nás se do té studený tmy na dříví nechtělo a tak jedinej vohň, kterej jsme ten večer zapálili, byla svíčka. Chleba s paštikou sarslý tělo nerozpálí, takže rači lezen do spacáků a jdeme spát. Jenže, usní v tom mraze, když jindy je tu teple jak v lázni. Ze chvíli všichni projektujeme zimou. "Zapráskený minusevé! Potvory malý s hubou modrou!", uleví si Max. "Co to je?", pídí se Ajnštajn a zapřádají spolu dlouhou, přínosnou debatu. Ani nevím, co všechno si navymějšleli, ale aspoň jsme, Šlahoun a já, při těch řečech líp usnuli.

Ráno je zima dvakrát taková, než když jsme šli spát. Drsnák Šlahoun vylejzá ze spacáku jen za cenu příslibu, že hned po snídání půjdem do Lhotky na grog. Rádi to berem - stejně jsme všichni čekali, kdo to řekne první. Trocha čaje, něco k tomu a už šlapem na Oswege, lesem a Cestou vedy ke vsi.

Nemám kupodivu ve čem vykládat a Tadeáš tenhle tejden nevyjel, takže jsme vyjámečně ušetření sexuálníh memoárů. Šlapu vedle Šlahouna bílou stopu a z naprostýho nedostatku možnosti naslouchat kočím trylkům nasloucháme aspoň debatě těch dvou bláznů

před námi. "...a kde se třeba v nich bere energie na produkci tolika zimy?" uvažuje zrovna Max a Ajnšajn, jakoby věřil tomu co vykládá, odpovídá: "Já si myslím, že jsou tou energií nabitý vodič z rodu. Už jsme si přece řekli, že vznikají hnutíma mrazu a vzduchu po voblevě, ne?" "Nabitý, nabitý, Štajne, pro začátek možná," připouští Max, "ale doplňovat to musejí!" "Kučí, nejsou voni na elektriku?", vkládá se do toho Slahoun. "Seš blbej, nebo co?", oboří se na něj Štajn a kamarád jem smutně povídá "Když vona mi nesvítila baterka. A přitom sem jí večer určiště zhas." Začínám mít těch hloupejch řečí dost. "Maníci, neblbněte. Dyť každěj tvor musí mít původ v jiným tvorovi. Žádněj se vám nevysráží jen tak v kádince. Natož aby vznik z lafťu!" Max se na chvíli zarazí, ale pak povídá: "Hale, Cimburu, snad nechceš popírat existenci mínusů?" "Neprosto ne! Jenom myslím, že se množej jinak, než říkáte." Slahoun se mnou souhlasí, ale v zápětí vymýšlí jinou hevdnou teorii. Opločnění elektrickéjma šokama tomu říká. "A co takhle žerou?" nenápadně utíká od chlupatýho tématu Ajnštajna. "To je vono! Štajne! Kluku zlatá! Tys to rozsvítili!", řve Max, "Voni nežerou, ale veškerou k životu potřebnou energii získávají vdechováním tělesnýho tepla. V důsledku nás to studí, ale né moc, protože energii choděj čerpat jenom když jsou zesláblí..." Cestou jsme toho o mínusech navymejšleli ještě spoustu a tak nám rychle uběhvala.

Saloon u pávice před námi! Oklepnem boty a oprášíme šatstvo od sněhu a už jsme uvnitř. Za stolem sedí jedinej host, Michal z Havranů, u svojí dábel'ský kombinace velkýho piva a dvou malejch limonád. "Vodkdypak choděj hošánkové ze čtyřicátý majle na pivínko vo jedenáctý hodině?", dotázal se dvorně Mike. Dřív, než stačil šerif odpovědět, vyřídil to za něj Štajn "Ale, voni lezli Maxej v noci do spacáku mínusové, tak dem na groga. A co tu děláš ty?" "Prijel sem teprve dneska desítkou do Radouše. Ale co že ti to lezlo do spacáku, Maxi?" "Ale nic," mýval šerif rukou a objednal pítí. Slahoun si přisednul k Mišovi a začal. "Čeeče, to sou ti takový příkruslý, mrňavý, hrbatý mrchy, co maj úplně promod-

ralou hubu a sou bílý a kluský. Příšerně studěj a nečaj nos. A nohu maj jednu a ruku taky. A choďej po noze a po ruce. Ta noha je přísávná..." Michal pozorně poslouchal vyprávění o nejnovějším bráském běsu a sotva jsme dopili vyrazil s námi.

Hned potom, co jsme se u Smaragdu rozloučili, vynořil se z lesa další Havran, kamarád Bratráněk. Pozdravili jsme se a šlapem dál. Blížíme se ke Steřymu průseku a slyšíme jak na spodní cestě vykládá Michal Bratránkovi. "Bratránku, budem cestou sbírat dříví, aby se na boudě mohlo festově topit. Říkají mi kluci te Čtyřicítky, že maj na Haďárně takový archy, mínusové te jmenujou, a já bych hrozně nerad aby se to rozmohle i u nás."

A tak se rozšířili mínusové. Kdyby byl Michal mlčel, možná by se utopili v čajdě, nebo by prostě zapadli do brdozy. Kdo ví?

Taková je tedy pravda o mínusech.

CIMBURA

x x x

OSPALÉJ SONG /Tapi/

Takový pustý nádraží
Ty lavice jsou tvrdý k spaní
a zima až se sráží dech
Ani se nesnažím
deghhat si do zmodralejch dlaní
Ne je mi všelijak
Mám dreska pech
Ujel mi předposlední vlak.

S I L V E S T R O V S K É R Á N O

Silvestrovské ráno nebo už spíš dopoledne mě zastihle na žulovém potoku. Jó, ten potok je kdesi na Vysočině, ale v mapě ho nenajdete, nebo slespon určitě ne pod tímhle názvem. Ten název jsem mu totiž dal já podle krásnejch žulovejch balvanů v korytu potoka.

Prohýbal jsem se pod batohem plným lehádek, z části tekutých - a v ruce jsem držel kytaru. Tam kde potok opustí úzký kaňon a teče přes louku jsem se zarazil. Ucítil jsem kouř. Tady přece žádná chata není? Pár desítek metrů a všechno je jasné.

U skály na kraji borového lesa je vidět přístřešek z chvojí, primitivní stůl a lavice a u ohniště cosi kutí jakýsi tramp. Ahoj!" povídám. Změří si mě od vypelichané ušanky až k sešmaňným kanadám, neshledá nic závadného a tak zamumlá: "Ahoj." "Sám?" ptám se. "Sám.." Kamarádi přijedou později?" "Nepřijede nikde." Trochu mě to zarazí, Na Silvestra a sám? Nechceš jít ke mě na boudu? Místa je tam dost".. řeku, /abych se přiznal, skoro proti své vůli/. "Dík, nechci!".. Pak se usmál trochu : "Já zde nejsem proto, že bych neměl kam nebo s kým jet. Já už mám prostě dost těch Silvestrů v partě na chatách, byly stejně jeden jako druhý a tak jsem si loni vyjel sám. A jak vidíš, zalíbilo se mi to.." Mlčím. Pak si podáme ruku, řekneme "Ahoj" a já jdu po svém. A přemyslím... A tak, kdybyste viděli letos na Silvestra tábořit někde úplně osaměle takovýho divnýho fousáč tak ho nikam nezvěte a nechte ho raději na pokoji. Asi to budu já...

- DAWY -

x x x

J Á Ř Í K Á M D Í K Y /Briggi/

Nový rok jež přímo stvořený k rozjímání. A když ti v žilách koluje zelená krev, patří tvé myšlenky samozřejmě trampingu.

Uplynule už mnoho Nových roků od doby, kdy se sešlo několik jedinců, vzali si nejnmutnější věci a vyrazili do hor, do lesů. Snad si ani neuvědomili, že svým činem kladou základy trampingu -zpásebu, jak nepromarnit život.

Já říkám díky!

Přibližně v téže době si sedl jeden z nich na peřez a v jeho mozku se zrodil nápěv první české trampské písničky. Každý den usedá někdo z tisíců jeho následovníků a tvoří písně nové.

Já říkám díky!

Později spatřil světlo světa první trampský časopis. Časopis, to jsou redaktoři a dopisovatelé.

Já říkám díky!

O mnoho let později mě potkala skupinka trampů a přijala mě mezi sebe.

Já říkám díky!

Heznými kluci pomohli babce s nůši a celá vesnice si poopravila svůj názor na trampy. Já říkám díky!

Sobotu co sobotu pláne po celé naší republice spousta ohňů samotářských, skupinkových i potlachových. Potluchy mám obvlášt ráda. Nejsympatičtější je na nich skutečnost, že je pořádající dělají p r o d r u h é.

Já říkám díky!

Každý prákepník, každý autor písničky nebo povídky, každý kluk, díky jemuž se lidé na nás dívají přátelštěji, všichni pro tramping něco udělali. Každý z nás pro něj udělal hodně - už tím, že je tramp. Což nedáváme jeden druhému pocit síly, jednoty, kamarádství? Sedíš u ohně. Zasluchneš AHOJ a "někdo" ti podává ruku. Řekni - nedýchá se hned líp?

Já jsem prostě šťastná, že tramping vznikl právě u nás, že existuje dodnes a bude existovat i nadále. Za to vám všem díky. Všem pro které slovo tramping znamená víc než jen sport na neděli.

x x x

BÍLÉ PLÁNĚ /Punta/

Dostal jsem od slunka zvadlo do bílejších plání
já musel jít ven, ve městě neměl jsem stání.
Celá zem zářivou peřinou přikrytá
a já v té peřině znavenej klopytám,
na bílé pláni
malinká postava
okolo zima se ze svých krás rozdává.

x

Přijal jsem tenkrát to zvadlo do bílejších plání
sám jsem netušil, že je to vlastně mé zranění.
Tehdy v tom krajkoví stvořeném ze sněhu
dalo se srdce mé, dalo se do běhu,
snad předběhlo čas
chytlo se do sítí
a já tehdy stál před podstatou bytí.

x

Co je žít poznal jsem tenkrát na bílé pláni.
A dodnes tu velkou chvíli v srdci svém bráním.

- - - - -

Na Nový rok o slepičí krok.

- Na Tři krále o krok dále.

- Na Hromnice o hodinu více.

/Z Čech a Moravy/

1. ^{Emi} Na severu eskymáci žijou
vlci v bílý poušti teskně vyjou
^{HZ} skrívánek tam ani nezavrzne
jelikož tam pořád jenom mrzne
^{Emi} Rampouchy nám do postele vnikly
^F nežli jsme si na tu ^{BZ} zimu ^{Ami} zvykli
^{DZ} kolem chajdy ^G vlizard krutě řádí
^{DZ} zlatokop má romantický mládí
- R. ^G Posnídáme jogurt, ^{Emi} zalezeme do jurt
^{DZ} potom zahvízdáme na soby
ať nám vylízejí nádoby
U stanu se smečka, ^{Emi} pere o slanečka
^{DZ} v dáli bahno ^G hnusně začvachtá ^{AZ}
lachten k tomu tiše zalschtá, ^G
2. Na severu nejsou žádný ženský
jenom sněžní muži sakramentský
na ohništi přimrzla nám kejtá
v poledne je stopět fárnejta
fousy se tí mění ve střechýle
na nose abys měl černý brýle
pustinou se táhneš jako flundra
okolo se šklebí zmrzlá tundra.
- R. Posnídáme flakxy, jež jsou zmrzlé jaksi
v dáli kleje lovec medvěďů že přej přimrz
šosem u ledů. I ten bílej losos nadrbal si kokos
peřeje jsou totiž zmrzlé bílá smrt se šklebí
oplzle.
3. Máš-li plavevlasou Méry svou rád
pospěš s náma do potoka štourat
až se strefí ešus do Bonanzy
vypijeme hektolitr gamzy

zpěvník - pokračování

Až nám bude sedmdesát sedm
sedneme si spokojeně před dům
ať pálneční slunce rudě září
zlatokop má revmatický stáří.

R. Snáďá jenom housky, uštipuje kousky
nejradší se válí u krbu, neboť hřeje pěkně do hrbu
vzpomíná si k sakru, jak chodil spát za kru
večír smutně kouká při svíče
na polární záři v ledniče.

S M Ě S K A ? ! ?

Slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé

V Ý B Ě R z R O K U 1 9 8 1 :

- HOULA má trampské kalendáře na rok 1982
- HRÁDEK - Helfenburk u Ústěka je stále v trampských rukou....
- na brdských Hřebenech, v místech kde byly trampské boudy a campy se budou stavět malé turistické boudy bez správce, něco jako salaše, pro víkendové využití.....
- 1.7.81 zemřel v USA v Kalifornii ve věku 76 let Jiří Voskovec....
- Qasinka sbírá krabičky od sirek jakékoliv velikosti a jakéhokoli množství.
- Miki Ryvola shání skleničky od přesnídávek...
- Billy Brawler shání podrobnou mapu západních Čech, okolí Teplý a Bečova nad Teplou....
- Limonádový Joe shání jakákoliv razítka, mačetu, XV. díl Sedláčkových Hradů, a poštovní známky různého stáří, velikosti a národnosti....

P F 1982

přeje všem čtenářům OTY
redakce:

Limonádový Joe - Josef Medlín, Vlastislavova 13
Praha 4 - Nusle 140 00

PO PRÁCTEM!

POZÍ!

DAJ

Patisk dokázán ! ! !
Herodžiřuje PNS " " "